

EMMANUEL

*Dizertații mediumnice despre subiecte
importante care preocupă umanitatea*

Prin intermediul spiritului Emmanuel

Cuprins

<i>Explicație</i>	5
<i>Misiunea ghizilor spirituali</i>	8
<i>Propovăduind credința</i>	11
I. Sufletele slăbite	11
II. Superioritatea evangheliei	15
III. Roma și umanitatea	19
IV. Baza religioasă	25
V. Necesitatea experienței	29
VI. Pentru reînsuflețirea creștinismului	32
VII. Munca laborioasă a spiritelor	36
VIII. Mărturisirea păcatelor	39
IX. Biserica română în America de Sud	43
X. Pretențiile catolice	48
XI. Mesaj pentru medumi	51
XII. Pacea zilei din urmă	56
XIII. Investigațiile științei	60
XIV. Rolul subconștientului în fenomenele psihice....	63
XV. Idea de nemurire	66
XVI. Viețile succesive și lumile locuite	70
XVII. Despre animale	74
XVIII. Europa modernă în fața Evangheliei.....	80
XIX. Civilizația occidentală	84
XX. Decadența intelectuală a vremurilor moderne...	90
XXI. Civilizație în criză	93
XXII. Fluide materiale și fluide spirituale.....	97
XXIII. Sănătatea oamenilor	100
XXIV. Corpul spiritual	104

XXV. Puterile spiritului.....	110
XXVI. Vremea mângâietorului.....	113
XXVII. Dogme și prejudecăți.....	117
XXVIII. Comunicările spirituale	120
XXIX. Despre „modus operandi” al spiritelor	124
XXX. Evanghelizarea celor dezîncarnați.....	127
XXXI. Spiritele pământului	130
XXXII. Despre destine.....	134
XXXIII. Patru întrebări filosofice	137
XXXIV. Voci în deșert.....	140
XXXV. Educație evanghelică.....	143
XXXVI. Către lucrătorii Adevărului	148

PROPOVĂDUIND CREDINȚA

I

SUFLETELE SLĂBITE

Cuvintele mele de astăzi se adresează celor care încep să studieze spiritualitatea sub loviturile nemiloase de bici ale suferinței; aflați pe culmile durerii, ei recurg la sprijinul moral pe care această doctrină li-l oferă și simt că furtunile încep să se potolească... Inimile lor recunoscătoare se întorc atunci către cele spirituale; însă chinurile nu dispar de tot. După un scurt răgaz, plânsul amar reîncepe.

Experimentând din nou aceleași torturi, ei se simt șovăielnici în credință și lipsiți de entuziasmul primelor zile, astfel încât frecvent îi auzim exclamând: „*Deja nu mai am credință, deja nu mai am speranțe...*” O depri-mare de neînving le invadează inimile călduțe și slăbite în luptă, neajutorate din cauza voinței lor lipsite de fermi-tate și a inerției lor spirituale.

Aceste suflete nu vor putea pătrunde spiritul învăță-turii, ci vor naviga doar pe apele superficialității.

Ce este spiritualitatea modernă

Spiritualitatea modernă nu vine să revoce legile di-rectoare ale evoluției colective. Concepțiile sale avansate reprezintă un salt evolutiv al Umanității, o epocă de mai mare înțelegere a problemelor vieții, fără a oferi talis-mane sau trucuri magice cu pretenții de derogare de la legile Naturii. Ea ridică puțin de pe ochii omului vălul

care acoperă destinul ființei nemuritoare și îl învață că lupta este vehiculul progresului și al mântuirii sale.

Aduce cu sine nobilul obiectiv de a-i îmbogăți cu binecuvântatele sale raze de lumină pe oamenii care le acceptă; departe de ea vanitatea de a le promite averi și bucurii pământești, bunuri temporare care servesc doar la întărirea rădăcinilor egoismului în inimile lor, angrenându-i în vârtejul evenimentelor dureroase.

Necesitatea efortului propriu

Ne întrebăm uneori de ce spiritele luminate, care au urmărit dintotdeauna cu iubire desfășurarea evenimentelor pe planeta noastră, nu împiedică războaiele, care decimează milioane de vieți și sărăcesc colectivitățile; de ce nu-i influențează pe conducătorii mișcărilor subversive în planurile lor, în cabinetele lor de lucru? Ne întrebăm care este rostul atâtor existențe pline de amărăciune și mâhnire ale celor care se dedică spiritualității dând tot ce au mai bun în ei și care sunt mereu chinuiți de cele mai amare încercări și de cele mai aspre necazuri. De aici, noi contemplăm cu melancolie acele suflete disperate și dezamăgite care nu au parte de nimic altceva decât de superficialitățile vieții.

Atunci când se dezîncarnează, spiritul nu intră în posesia unor puteri absolute. Moartea înseamnă doar un nou mod de existență, care continuă, fără miracole și fără salturi. Este necesar să privim în față situația celor dezîncarnați, cu o absolută naturalețe. Nu există forțe miraculoase pentru ființele umane, după cum nu există nici pentru noi. Relativul liber-arbitru nu este niciodată abolit, la niciunul dintre noi; prin urmare, în orice plan al existenței suntem obligați să muncim pentru propria noastră evoluție.

Este necesar ca omul să înțeleagă că lupta îi este la fel de trebuincioasă ca pâinea cea de toate zilele.

Credința trebuie să fie busola, farul călăuzitor în întunericul care-l înconjoară în existența lui trecătoare, iar rugăciunea este necesar să fie cultivată, nu pentru a fi revocate dispozițiile legii dumnezeiești, ci pentru ca răbdarea și curajul să inunde inima, întărind-o în luptele aspre, dar necesare.

Întorcându-se către Dumnezeu, sufletul nu trebuie să mai păstreze în conștiință decât acceptarea cu sinceră umilință a voinței Sale superioare.

Celor slăbiți în luptă

Suflete slăbite, care ați simțit de multe ori pe frunte suflarea rece a adversității, care ați vărsat șiroaie de lacrimi în călătoriile voastre anevoioase pe cărările asprelor suferințe, căutați-vă în credință comorile nepieritoare!

Cunosc foarte bine intensitatea angoasei voastre și rezistența voastră în fața disperării. Să aveți nădejde și curaj! La capătul tuturor durerilor se deschide poarta aurită a fericirii nepieritoare; din amărăciunile experimentate, din lecțiile primite, din învățămintele dobândite cu prețul unor eforturi nebunești și a unei trude laborioase, sufletul își țese aureola eternității glorioase. Iată că mormintele se deschid și din pacea plină de cenușă și umbre a criptelor se aud vocile emoționante ale celor morți. Ascultați-le!... Ele vă vorbesc despre fericirea datoriei împlinite, despre chinurile conștiinței provocate de neîmplinirea îndatoririlor necesare.

Rugați-vă, munciți și sperați! Străbateți toate cărările încercării cu neînfricare și seninătate! Lacrimile

sfâșietoare, necazurile care vă apasă, deziluziile care vă biciuiesc inimile constituie factori de atenuare a imperfecțiunilor voastre în fața tribunalului august condus de Cel mai drept, mai mărinimos și mai integru dintre judecători. Suferiți și aveți încredere că tăcerea morții constituie intrarea într-o altă viață, unde toate acțiunile ne vor fi cântărite și unde vor fi gravate chiar și cele mai mici nuanțe ale gândurilor noastre.

Iubiți mult, chiar și cu prețul unor amare sacrificii, căci iubirea este unica monedă care asigură pacea și fericirea în Univers.

II

SUPERIORITATEA EVANGHELIEI

Nicio altă frază nu ne oferă o imagine mai justă despre puterea Aceluia în fața căruia se pleacă toate spiritele de pe Pământ, decât cea formulată de Ioan în *Evanghelia* lui: „La început a fost Cuvântul”.

Iisus, a cărui perfecțiune se pierde în noaptea de nepătruns a erelor, personificând înțelepciunea și iubire, a dirijat întreaga dezvoltare a Umanității terestre, trimițându-și mesagerii luminați în toate epocile, în mijlocul grupărilor umane și, la fel cum El a prezidat formarea Globului, ghidându-i, ca un Dumnezeiesc Inspirator, pe cei care au colaborat cu El la misiunea de alcătuire geologică a planetei și de diseminare a vieții în toate laboratoarele Naturii, din momentul în care omul a dobândit capacitatea de a raționa, El i-a transmis mereu ideile referitoare la dumnezeiasca lui origine, tezaurul concepțiilor despre Dumnezeu și despre nemurirea sufletului, revelându-i, în fiecare epocă, tot ceea ce înțelegerea lui putea cuprinde.

În timpuri îndepărtate, în care oamenii se deosebeau fizic foarte puțin de antropopiteci, manifestările religioase ale acestora erau dintre cele mai bizare, până când, după ce mulți ani s-au scurs prin labirintul secolelor, au apărut printre populațiile Globului primii orânduitori ai gândirii religioase, care, din cauza mentalității generale, nu au reușit să se sustragă influenței concepțiilor pline de ferocitate care caracterizau acele ființe abia ieșite din egoismul animal al iraționalității. Au început atunci primele sacrificii sângeroase aduse idolilor fiecărei facțiuni religioase,

cruzimi săvârșite în timpuri mai îndepărtate decât cele de pe vremea lui Baal, pe care le cunoaștem din istorie.

Tradițiile religioase

Vom trece în revistă, din punct de vedere istoric, cele mai îndepărtate concepții de organizare religioasă ale civilizației chineze, ale tradițiilor Indiei vedice și brahmanice (de unde s-au răspândit și primele învățături despre cultul morților), ale civilizației strălucitoare a faraonilor, ale Greciei, cu învățăturile orfice și simbolistica mitologică, în care existau deja mari maeștri, izolați din punct de vedere intelectual de masele cărora le ofereau învățăturile lor exotice, păstrând cunoașterea inițiativă în cercul restrâns al celor care o puteau înțelege cu adevărat.

Misionarii lui Cristos

Fu-Hi, compilatorii Vedelor, Confucius, Hermes, Pitagora, Gautama, adepții maeștrilor din Antichitate au fost cu toții mesageri ai înțelepciunii, care, încarnați în medii diverse, au transmis lumii ideea de Dumnezeu, precum și legile morale pe care oamenii este necesar să le respecte pentru a obține toate beneficiile sublime ale evoluției spirituale. Cu toții au fost mesageri ai Aceluia care era Cuvântul la Început, emisari ai învățaturii Sale pline de iubire. În concordanță cu trăsăturile caracteristice ale fiecărei civilizații și cu obiceiurile poporului respectiv, fiecare dintre ei a fost purtătorul unei expresii a îndemnului: „Iubiți-vă unii pe alții!”. Nevoiți, din cauza obscurantismului vremii lor, să-și acopere ideile cu vălurile misterioase al simbolurilor, asemenea celor cunoscute în rigorile cercurilor inițiatice, misionarii lui Cristos au pregătit calea Lui glorioasă.

Legea mozaică a fost precursora directă a Evangheliei lui Iisus. După ce a beneficiat de cultura pe care Egiptul i-o putea oferi, protejatul lui Termutis a fost inspirat să reunească toate elementele folositoare grandioasei sale misiuni, răspândind monoteismul și elaborând, sub inspirație dumnezeiască, Decalogul, ale cărui porunci sunt până în ziua de azi fundamentul Religiei Justiției și a Dreptului, deși doctrinele antice deja înrădăcinaseră în conștiințele oamenilor credința în Dumnezeu Unic, politeismul fiind doar o credință simbolică, aptă să satisfacă mentalitatea generală.

Legislația lui Moise este plină de legende și cruzimi compatibile cu epoca respectivă, dar dacă este curățată de toate comentariile fabuloase la adresa ei, figura lui rămâne, de fapt, cea a unui om extraordinar, înzestrat cu mari puteri spirituale. El a fost primul care a făcut accesibile maselor populare învățături ce nu pot fi obținute decât în cadrul unei lungi și laborioase inițieri, împreună cu sinteza luminoasă a unor mari adevăruri.

Iisus

Odată cu nașterea lui Iisus, are loc un fel de comunicare directă a Cerului cu Pământul. Stranii și admirabile revelații înmiresmează sufletele, iar Trimisul le oferă ființelor umane toată măreția iubirii, înțelepciunii și miostivirii Sale.

Inimile sunt inundate de un nou torent de speranțe și prin intermediul Ieslei, al Muntelui Tabor și al Calvarului, umanitatea simte manifestările sublime ale vieții cerești, în glorioasa lor spiritualitate.

Împreună cu imensa comoară a exemplului și cuvintelor Sale, Învățătorul le lasă oamenilor Vestea Sa cea

Bună. Evanghelia lui Cristos este punctul de întâlnire al tuturor filosofiilor care urmăresc perfecționarea spiritului, ghidându-i viața și aspirațiile.

Iisus a fost manifestarea iubirii lui Dumnezeu, personificarea bunătății Sale nesfârșite.

Evanghelia în viitor

Există încă rase și popoare care nu o cunosc, însă ele nu ignoră legea iubirii din învățătura Sa, deoarece toți oamenii, până în cele mai îndepărtate colțuri ale Globului, au primit radiația spiritului Său milostiv, prin intermediul cuvintelor inspirate ale mesagerilor Săi.

Evanghelia Dumnezeiescului Învățător va mai înfrunta o vreme rezistența tenebrelor. Reaua-credință, ignoranța, simonia¹, imperiul forței vor conspira împotriva ei, dar va veni vremea în care superioritatea ei va fi recunoscută. În zilele de flageluri și încercări colective, umanitatea se va întoarce plină de speranță către lumina ei eternă. Atunci se vor auzi din nou cuvintele binecuvântate ale Predicii de pe Munte și pretutindeni, pe câmpii, peste munți și peste văi, omul va cunoaște Calea, Adevărul și Viața.

¹ Trafic cu lucruri considerate de biserică drept bunuri spirituale, sfinte; pedepsit cu excomunicarea, caterisirea etc.

III

ROMA ȘI UMANITATEA

Dragii mei prieteni, unii dintre voi, cei care vă aflați aici, manifestați devotament și iubire față de cauza Luminii și Adevărului; de aceea, se cuvine să urmărim să vă oferim, după posibilitățile noastre, drept răspuns la eforturile și aspirațiile voastre de cunoaștere, toate elementele spirituale ce vă pot servi drept ajutor în dificila ascensiune către Adevăr.

Numeroase sunt grupurile de ființe umane care se dedică răspândirii teoriilor spirituale și care contribuie în prezent la miracolul renașterii filosofiei creștine în puritatea ei de odinioară. Aceasta se petrece deoarece a venit vremea explicațiilor raționale ale tuturor secolelor pe care le-ați străbătut cu ochii legați, opaci față de domeniul spiritualității, din cauza prejudecăților legate de pozițiile sociale și a sentimentelor de utilitarism ale diferitelor sisteme religioase și filosofice decăzute în scopurile și principiile lor.

Dorința noastră ar fi ca vocea să ne fie auzită și cuvântul nemuririi să fie răspândit pe întreg Pământul; astfel, apelurile noastre nu vor fi fost în zadar.

Pentru a constitui o temă de interes general pentru cei care trudesec pe câmpiile binecuvântate ale cunoașterii adevărului, am inclus aceste cuvinte în secțiunea „Roma și umanitatea”, cu scopul de a vă oferi câteva informații despre catolicism, care, fiind deturnat, prin obiectivele sale, de la lecțiile Evangheliei, a devenit o organizație politică, în care predomină caracteristici eminentemente mondene.

Roma la începuturile sale

Fondată în vremuri străvechi de către grupuri de oameni care simțeau nevoia de a se apăra și proteja reciproc, Roma s-a înălțat pe legendele despre Romulus și Remus, răpirea sabinelor și altele. Locuită de oameni obișnuiți cu asprimea, ea s-a populat rapid prin fluxurile constante de noi locuitori veniți din localitățile învecinate, devenind în scurt timp cetatea ce avea să se transforme ulterior într-o celebră republică, iar apoi în imperiul care a exercitat o influență atât de puternică asupra destinelor umane.

Însă deoarece nu studiul istoriei universale este subiectul expunerii noastre, ne vom limita la această scurtă sinteză, pentru a ne putea atinge scopul propus.

Creștinismul la origini

Sunt deosebit de edificatoare investigațiile și studiile referitoare la istoria timpurie a creștinismului. Este util să ne amintim de figurile șterse ale pescarilor umili, grosolani și aproape analfabeți care au înfruntat extraordinarul și secularul edificiu ridicat prin victoriile romane și au reușit să-l reformeze integral.

Înfruntând moartea pe toate drumurile, ei au recunoscut în scurt timp că nenumărate spirite oprimate îi așteptau și se transformau împreună cu ei în vestitori ai cauzei Dumnezeiescului Învățător.

Istoria Bisericii creștine din primele secole este plină de cazuri de eroism sfințitor și abnegație mântuitoare. În cursul celor 10 persecuții principale ale creștinilor, de la Nero până la Dioclețian, remarcăm, din mărturiile istorice, gesturi de o frumusețe morală demne de a constitui monumente nepieritoare. Astfel, cu toată adversitatea autorităților filosofiei în vogă la acea epocă, adepții lui Cristos s-au bucurat de un sprijin puternic prin vocile

luminate ale lui Tertulian, Clement din Alexandria, Origen și alți mari învățați ai vremii.

Episcopii Romei

În primele etape de propovăduire a noii credințe, episcopii romani nu dețineau niciun fel de supremație printre tovarășii lor de episcopat, iar Biserica era pură și simplă, la fel ca în perioada care a urmat întoarcerii dumnezeiescului ei fondator în tărâmurile de Lumină.

Primele reforme au apărut în secolul IV al erei voastre, când Vasile din Cezarea și Grigore de Nazianz au instituit cultul sfinților.

Episcopii romani au dorit întotdeauna să dețină o nejustificată întâietate printre confrății lor; totuși, astfel de pretenții au fost întotdeauna respinse, printre cei care le-au combătut numărându-se figura venerabilă a lui Augustin, care a devenit un adept plin de fervoare al Răstignitului ascultând predicile lui Ambrozie, episcopul din Milano, la picioarele căruia s-a prosternat Teodosie Cel Mare, căindu-se pentru cruzimile săvârșite în cursul reprimării revoltei tesalonicienilor.

De la primul conciliu ecumenic de la Niceea, convocat pentru condamnarea schismei lui Arie, s-au continuat reuniunile acestor parlamente ecleziastice, în care erau dezbătute toate problemele care interesau mișcarea creștină. De pe vremea acestor întâlniri datează inovațiile care au desfigurat frumusețea simplă a Evangheliei; totuși, pe atunci, în acele prime secole care au urmat implementării învățaturii lui Iisus, nu se manifesta absolut deloc hegemonia Bisericii din Roma asupra celorlalte surate ale ei. Abia la începutul secolului al VII-lea, pretențiile prelaților romani au fost susținute de infamul împărat Foca, cel care i-a acordat lui Bonifaciu titlul nejustificat de episcop universal. După adoptarea acestei măsuri,